

Referat despre poezia Eu nu strivesc corola de minuni a lumii, scrisa de Lucian Blaga - a doua parte

Poemele luminii sunt scenarii cosmice, in ton de bocet si descantec. Intre ele, Eu nu strivesc corola... este expresia viziunii poetului asupra lumii si a atitudinii fata de "corola de minuni" - imagine a rotundului, simbol al perfectiunii lumii, "alcatuire armonioasa de splendori" (George Gana, Opera literara a lui Lucian Blaga). Corolei de minuni ii corespunde "nepatrunsul ascuns in adancimi de intuneric", "fondul substantial absolut al lumii, a carui prezenta indaratul lucrurilor accesibile simturilor le transforma in tot atatea "minuni", le incarca de "taina" (ibidem). Atitudinea eului liric fata de aceasta lume-corola e definita de iubire, sentimentul amplu si generos de "sporire a tainei".

La nivelul discursului poetic, observatiei privind afirmarea unei idei prin negatii i se adauga aceea privind valorile simbolice ale unor semanteme precum: lumina, florile, ochii, buzele, mormintele. Fata de sensurile luminii din celelalte poeme ale volumului, aici se figureaza acela de cunoastere: se naste acum o opozitie transanta intre "lumina mea" si "lumina altora", definind doua tipuri de atitudine - aceea a cunoasterii de tip poetic si a cunoasterii de tip rational.

Lumina e una dintre metaforele revelatorii cu valori polisemantice. Implicand sensul de reflectare in constiinta, de revelare (a sinelui si a misterului), de transfigurare, de creativitate, de iubire prin spirit, lumina devine una dintre metaforele centrale ale imaginarului liric blagian.

"Nu strivesc", "nu ucid" sunt negatiile a ceea ce savarseste mintea, in efortul ei de cunoastere, "sugrumand" vraja "nepatrunsului ascuns / in adancimi de intuneric". Sporind", "imbogatind" lumea prin adancirea tainelor ei, a misterelor ei sfinte, a neintelesurilor ei, poetul isi asuma prin iubire si prin "energia" privirii sale frumusetea acesteia: "si-ntocmai cum cu razele ei albe luna / nu micsoreaza, ci tremuratoare / sporeste si mai tare taina noptii, / asa imbogatesc si ei intunecata zare / cu largi fiori de sfant mister / si tot ce-i ne-nteles / se schimba-n ne-ntelesuri si mai mari / sub ochii mei - / caci eu iubesc / si flori si ochi si buze si morminte".